

TENTOONSTELLING 'WORDT HET NIKS, DAN KAN IK ALTIJD NOG ALS JURIST AAN DE SLAG'

Schumacher jaagt op beelden

Hij acteert, hij schrijft en hij is bij een groot publiek bekend van de televisiehit Koefnoen. Minder bekend is dat Owen Schumacher ook als fotograaf zijn mannetje staat. Als zodanig exposeert hij nu in het Atrium in Den Haag.

Albert Kok
Den Haag

Hij was opgeleid tot jurist. Maar een toga heeft hij nooit gedragen. Het kwam er domweg niet van. „Er kwam telkens iets anders op mijn pad”, zegt Owen Schumacher op bijna verontschuldiggende toon, terwijl hij in het Atrium van het Haagse stadhuis een expositie van door hem gemaakte straatfoto's inricht. Hij noemt *Dit was het nieuws*, waarvoor hij grappen mocht verzinnen. En *Kopspijkers*. „Eerst werd ik gevraagd om daarvoor grappen te verzinnen en sketches te schrijven. Maar al snel was het: kun je niet meedoen? En dat leidde weer tot Koefnoen. Wordt het niks, dan kan ik altijd nog als jurist aan de slag, dacht ik. Het heeft best lang geduurd voordat ik me acteur en programmamaker durfde te noemen.”

Min of meer op vergelijkbare wijze ontwikkelde Schumacher een passie voor fotografie. In de theatervoorstelling *Cheer Brood*, over Herman Brood, speelde hij de rol van een fotograferende buitenstaander, gemodelleerd naar Bart Chabot. „Daar kreeg ik de smaak te pakken. Om voor de verandering niet iets te verzinnen, maar om iets te vangen dat er al is.

Ik vraag niet vooraf toestemming. Dan gaas ze poseren. Dat is de bedoeling niet

—Owen Schumacher (51)

Iets van het echte leven.”

Vanuit dat idee ontwikkelde hij zich tot 'straatfotograaf'. Hij grijnst: „Een paar keer per week ga ik de straat op met een camera in de aanslag. Die camera geeft me een excuus om mensen te bekijken. Zeg maar gerust: om mensen te vangen. Zo beleef ik dat. En het is niet als met de echte jacht: soms vang je veel, soms vang je niks.”

Nee, aan de mensen die hij fotografeert, vraagt hij geen toestemming. Want dan gaan ze poseren en dat is de bedoeling niet. Wel

▲ Voor de Haagse versie van zijn fototentoonstelling is de cabaretier/programmamaker/acteur speciaal enkele dagen in Den Haag 'op safari' gegaan. FOTOS: OWEN SCHUMACHER

► Bezig met de inrichting van de expositie in het Atrium Den Haag. FOTO: FRED LEEPLAND

ATRIUM

'Ik moet steeds glimlachen als ik de foto's zie'

De fototentoonstelling van Owen Schumacher is in Den Haag te zien op initiatief van Jacqueline Meijer, verantwoordelijk voor de programmering in het Atrium. „De enige voorwaarde die ik stelde, of

nou ja, het enige wat ik hem vroeg, was of hij ook in Den Haag foto's wilde maken. Daarvan heeft hij er tien of twaalf meegenomen. Zijn foto's vormen een fijne, lichtvoetige tegenhanger van een andere

tentoonstelling hier in het Atrium, naar aanleiding van het 30-jarig bestaan van het Internationaal Straathof. Ik moet tenminste steeds weer glimlachen bij het zien van de foto's van Owen. En dat neemt

niet af als je er langer naar kijkt, het neemt toe. Het worden dan stuk voor stuk kleine verhaaltjes waar je met een beetje verbeelding soms een complete sketch omheen kunt verzinnen.”

toont hij zich coulant als mensen zeggen: 'nee, dat wil ik niet'. Dan doet hij niks met dat beeld. Dan laat hij zijn vangst weer vrij.

Pampus

Als iemand voor Pampus in de goot ligt, legt hij uit, dan houdt hij afstand. Wat niet wil zeggen dat hij per se de zelfkant ongemoeid laat, zoals de foto in het Atrium laat zien van een zwerver die op een bank voor het Centraal Station van Amsterdam in het zonnetje zit. „Ik dacht: misschien heeft hij het wel het beste bekeken van iedereen hier. Want hij was daar op dat moment degene die de meeste rust uitstraalde.”

Schumacher begon klein, gewoon op Instagram. De reacties waren meteen positief: binnen een jaar telde hij 2500 volgers. Uit de hele wereld. Dus ook van mensen die hem niet kenden. Dat zegt hij er maar even bij, omdat je als

BN'er natuurlijk iets meer basis-krediet krijgt dan als roemloze sterveling. In het begin waren zijn foto's dikwijls stillevens.

In zijn eigen woorden: „Vroeger stond ik voor een gebouw en wachtte ik totdat er even niemand voorbij liep; nu wacht ik tot de juiste persoon voorbij komt. Het gaat steeds meer over mensen. Waar komt ie vandaan? Waar gaat ie heen? Mijn toon is hetzelfde als die we bij Koefnoen ook hadden: we zijn allemaal stompers die hun best doen om te overleven. Verder is het een kwestie van gewoon die trekker overhalen.”

Toen hem gevraagd werd om als Amsterdammer in Den Haag te exposeren ging die uitnodiging gepaard met één verzoek: ga eerst ook even hier als straatfotograaf aan de slag. Dat heeft hij gedaan. Drie dagen in de stad, één dag in Scheveningen. In het begin zag hij wat iedereen ziet bij een vluchtige

kennismaking: grote verschillen tussen arm en rijk, autochtoon en allochtoon. Veel ambtenaren ook.

Anonimiteit

Schumacher: „En relatief rustig. Zeker als je de drukte van Amsterdam gewend bent. Daar is het met al die toeristen makkelijker om met een fototoestel om je nek in de anonimiteit op te gaan dan hier. Normaal gesproken heb ik er nooit last van als ik op straat wordt herkend, maar als fotograaf is bij mij wel de basisedachte dat ik de anderen bekijk in plaats van de anderen mij bekijken. daar heb ik geen plaats voor nodig. Dit (tikt tegen het rode petje dat naast hem ligt) is genoeg. En dat is geen offer, want dat petje droeg ik al voordat ik op tv kwam.”

Tentoonstelling: Amsterdam als podium, Atrium Den Haag, te zien tot en met 7 september.

Owen Schumacher: acteur, schrijver, maar ook fotograaf

TENTOONSTELLING Hij acteert, hij schrijft en hij is bij een groot publiek bekend van de televisiehit Koefnoen. Minder bekend is dat Owen Schumacher ook als fotograaf zijn mannetje staat. Als zodanig exposeert hij nu in het Atrium in Den Haag.

Albert Kok • 13-08-18, 15:01

Owen Schumacher, bezig met de inrichting van de expositie in het Atrium Den Haag. © Fred Leeftang

Hij was opgeleid tot jurist. Maar een toga heeft hij nooit gedragen. Het kwam er domweg niet van. „Er kwam telkens iets anders op mijn pad", zegt Owen Schumacher op bijna verontschuldigende toon, terwijl hij in het Atrium van het Haagse stadhuis een expositie van door hem gemaakte straatfoto's inricht. Hij noemt *Dit was het nieuws*, waarvoor hij grappen mocht verzinnen. En *Kopspijkers*.

Die camera geeft me een excuus om mensen te bekijken

„Eerst werd ik gevraagd om daarvoor grappen te verzinnen en sketches te schrijven. Maar al snel was het: kun je niet meedoen? En dat leidde weer tot *Koefnoen*. 'Wordt het niks, dan kan ik altijd nog als jurist aan de slag', dacht ik. Het heeft best lang geduurd voordat ik me acteur en programmamaker durfde te noemen."

Buitenstaander

Min of meer op vergelijkbare wijze ontwikkelde Schumacher een passie voor fotografie. In de theatervoorstelling *Chez Brood*, over Herman Brood, speelde hij de rol van een fotograferende buitenstaander, gemodelleerd naar Bart Chabot. „Daar kreeg ik de smaak te pakken. Om voor de verandering niet iets te verzinnen, maar om iets te vangen dat er al is. Iets van het echte leven."

Vanuit dat idee ontwikkelde hij zich tot 'straatfotograaf'. Hij grijnst: „Een paar keer per week ga ik de straat op met een camera in de aanslag. Die camera geeft me een excuus om mensen te bekijken. Zeg maar gerust: om mensen te vangen. Zo beleef ik dat. En het is net als met de echte jacht: soms vang je veel, soms vang je niks."

Nee, aan de mensen die hij fotografeert, vraagt hij geen toestemming. Want dan gaan ze poseren en dat is de bedoeling niet. Wel toont hij zich coulant als mensen zeggen: 'nee, dat wil ik niet'. Dan doet hij niks met dat beeld. Dan laat hij zijn vangst weer vrij.

© Owen Schumacher

Pampus

Als iemand voor Pampus in de goot ligt, legt hij uit, dan houdt hij afstand. Wat niet wil zeggen dat hij per se de zelfkant ongemoeid laat, zoals de foto in het Atrium laat zien van een zwerver die op een bank voor het Centraal Station van Amsterdam in het zonnetje zit. „Ik dacht: misschien heeft hij het wel het beste bekeken van iedereen hier. Want hij was daar op dat moment degene die de meeste rust uitstraalde.”

Schumacher begon klein, gewoon op Instagram. De reacties waren meteen positief: binnen een jaar telde hij 2500 volgers. Uit de hele wereld. Dus ook van mensen die hem niet kenden. Dat zegt hij er maar even bij, omdat je als BN'er natuurlijk iets meer basiskrediet krijgt dan als roemloze sterveling. In het begin waren zijn foto's dikwijls stilleven.

Stumpers

In zijn eigen woorden: „Vroeger stond ik voor een gebouw en wachtte ik totdat er even niemand voorbij liep; nu wacht ik tot de juiste persoon voorbijkomt. Het gaat steeds meer over mensen. Waar komt ie vandaan? Waar gaat ie heen? Mijn toon is hetzelfde als die we bij Koefnoen ook hadden: we zijn allemaal stumpers die hun best doen om te overleven. Verder is het een kwestie van gewoon die trekker overhalen."

Toen hem gevraagd werd om als Amsterdammer in Den Haag te exposeren ging die uitnodiging gepaard met één verzoek: ga eerst ook even hier als straatfotograaf aan de slag. Dat heeft hij gedaan. Drie dagen in de stad, één dag in Scheveningen. In het begin zag hij wat iedereen ziet bij een vluchtige kennismaking: grote verschillen tussen arm en rijk, autochtoon en allochtoon. Veel ambtenaren ook.

Lees verder onder de foto.

Anonimiteit

Schumacher: „En relatief rustig. Zeker als je de drukte van Amsterdam gewend bent. Daar is het met al die toeristen makkelijker om met een fototoestel om je nek in de anonimiteit op te gaan dan hier. Normaal gesproken heb ik er nooit last van als ik op straat wordt herkend, maar als fotograaf is bij mij wel de basisgedachte dat ik de anderen bekijk in plaats van de anderen mij bekijken. daar heb ik geen plaksnor voor nodig. Dit (tikt tegen het rode petje dat naast hem ligt) is genoeg. En dat is geen offer, want dat petje droeg ik al voordat ik op tv kwam."

Tentoonstelling: *Amsterdam als podium*. Te zien tot en met 7 september in het Atrium Den Haag.

Elke ochtend up-to-date met het laatste nieuws uit Den Haag en omstreken?
Schrijf je [hier](#) gratis in!

Atrium

De fototentoonstelling van Owen Schumacher is in Den Haag te zien op initiatief van Jacqueline Meijer, verantwoordelijk voor de programmering in het Atrium. „De enige voorwaarde die ik stelde, of nou ja, het enige wat ik hem vroeg, was of hij ook in Den Haag foto's wilde maken. Daarvan heeft hij er tien of twaalf meegenomen.

Zijn foto's vormen een fijne, lichtvoetige tegenhanger van een andere tentoonstelling hier in het Atrium, naar aanleiding van het 30-jarig bestaan van het Internationaal Strafhof. Ik moet tenminste steeds weer glimlachen bij het zien van de foto's van Owen. En dat neemt niet af als je er langer naar kijkt, het neemt toe. Het worden dan stuk voor stuk kleine verhaaltjes waar je met een beetje verbeelding soms een complete sketch omheen kunt verzinnen."

